

Warszawa, 18.11.2022 r.

Stanowisko Fundacji Ocalenie w sprawie projektu nowelizacji „specustawy” o pomocy obywatelom Ukrainy (UD 459)

W związku z przekazaniem do opiniowania rządowego projektu nowelizacji ustawy o pomocy obywatelom Ukrainy w związku z konfliktem zbrojnym na terytorium tego państwa oraz niektórych innych ustaw (nr projektu w rejestrze KPRM: UD459)¹ Fundacja Ocalenie, jako organizacja pozarządowa świadcząca pomoc migrantom i uchodźcom w Polsce, przedstawia zastrzeżenia i rekomendacje do opublikowanego projektu nowelizacji.

Nasza organizacja od wielu lat świadczy kompleksową pomoc materialną, edukacyjną, integracyjną, psychologiczną i prawną dla tysięcy cudzoziemców i cudzożemek w Polsce. Od 24 lutego 2022 r. nasze pracowniczki i pracownicy oraz wolontariuszki i wolontariusze w biurach w Warszawie, Łodzi i Łomży, a także w licznych świetlicach dla dzieci, punktach zakwaterowania i punktach recepcyjnych codziennie pracują z osobami, które uciekły z Ukrainy diagnozując ich potrzeby i świadcząc im niezbędną pomoc. Z tego powodu pragniemy wyrazić zaniepokojenie niektórymi zaprezentowanymi w projekcie nowelizacji zmianami w prawie, które – w przypadku uchwalenia w przedstawionej postaci – nie przysłużą się dobru obywateli Ukrainy, którzy uciekli przed wojną do Polski, a jedynie doprowadzą do skomplikowania ich sytuacji prawnej, materialnego wykluczenia i pogłębienia ich trudności integracyjnych.

---

¹ <https://legislacja.rcl.gov.pl/projekt/12365505>.

1. **Wyznaczenie terminu do uzyskania numeru PESEL przez obywatela Ukrainy**

Proponowana zmiana, w art. 4 ust. 2 ustawy o pomocy obywatelom Ukrainy w związku z konfliktem zbrojnym na terytorium tego państwa (dalej: specustawa), wprowadza termin 30 dni, od dnia przybycia obywatela Ukrainy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, na złożenie wniosku o numer PESEL. W opublikowanym przez KPRM uzasadnieniu do nowelizacji² zmiana ta tłumaczona jest uchynieniem dotychczasowego 90-dniowego terminu na rejestrację obywatela Ukrainy, który nie został zarejestrowany przez komendanta placówki Straży Granicznej podczas kontroli granicznej lub gdy jego wjazd nastąpił przez granicę, na której nie jest prowadzona kontrola graniczna osób przekraczających tę granicę, zawartego w art. 3 ust. 2 specustawy. Uzasadnienie to zawiera jednak również konstatację, że „złożenie wniosku o nadanie numeru PESEL w ww. terminie będzie skutkowało uznaniem dalszego pobytu obywatela Ukrainy na terytorium RP za legalny”. Należy podkreślić, że złożenie wniosku o nadanie numeru PESEL z adnotacją UKR nie stanowi o legalności pobytu obywatela Ukrainy, który przybył legalnie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w okresie od dnia 24 lutego 2022 r. i deklaruje zamiar pozostania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdyż pobyt takiej osoby uznawany jest za legalny na podstawie art. 2 ust. 1 specustawy także i bez składania wniosku o nadanie numeru PESEL. Numer PESEL stanowi potwierdzenie pewnych uprawnień wynikających ze specustawy, ale niezrozumiałe jest czynienie z jego posiadania wymogu koniecznego dla każdego obywatela Ukrainy, który przebywa legalnie w Polsce na podstawie art. 2 ust. 1 specustawy. Należy spodziewać się, że wymóg ten jedynie dociąży urzędy gminy odpowiedzialne za nadawanie tychże numerów bez realnej korzyści wynikającej

---

² <https://legislacja.rcl.gov.pl/docs//2/12365505/12921498/12921499/dokument582328.DOCX>

z tego wymogu, jako że – zgodnie z komentowaną nowelizacją – jego niedopełnienie nie jest obwarowane sankcją.

2. Obciążenie uchodźców z Ukrainy częściowymi kosztami zakwaterowania i wyżywienia

Projekt nowelizacji przewiduje zmianę w obszarze pomocy udzielanej obywatelom Ukrainy przez wojewodów, jednostki samorządowe oraz inne organy publiczne w zakresie zbiorowego zakwaterowania i wyżywienia. **Zmiany dotyczą art. 12 ust. 17, który w projekcie ma określony maksymalny termin udzielania pomocy do 120 dnia od dnia pierwszego wjazdu na terytorium Polski.** Warto zauważyć, że projekt nie zakłada zmiany brzmienia całego przepisu art. 12 w taki sposób by pomoc nie była udzielana fakultatywnie („Wojewoda może zapewnić pomoc obywatelom Ukrainy...” w ust. 1 oraz „...mogą zapewnić, w miarę posiadanych środków...” w komentowanym ust. 17) lecz obligatoryjnie. **Stoi to w sprzeczności z brzmieniem art. 13 ust. 1 Dyrektywy Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r.** w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między Państwami Członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami (Dz. U. UE. L. z 2001 r. Nr 212, str. 12), który jednoznacznie obliguje państwa członkowskie do udzielenia pomocy w zakwaterowaniu i nie wprowadza możliwości ograniczania czasowego świadczonej pomocy.

Dalsze zmiany zakładają dodanie do art. 12 specustawy ustępów 17a – 17g, które zawierają regulacje określające kwotowe obciążenia częścią kosztów pomocy obywateli Ukrainy. Zgodnie z ich brzmieniem, po upływie 120 dni pomoc udzielana będzie, w miarę możliwości finansowych, w przypadku pokrycia przez obywatela Ukrainy 50% kosztów tej pomocy, nie więcej jednak niż 40 zł dziennie. Po upływie 180 dni od dnia wjazdu pomoc

otrzymywać będzie jedynie ten obywatel Ukrainy, który pokryje jej koszty w 75%, nie więcej jednak niż 60 zł dziennie. Z tego obciążenia wyjęte będą jednak konkretne kategorie osób, t.j. osoby z niepełnosprawnościami, powyżej 60 r.ż (kobiety) lub 65 r.ż (mężczyźni), kobiety w ciąży i wychowujące dzieci do 12 miesiąca życia, osoby sprawujące samotnie opiekę nad trojgiem lub więcej dzieci, małoletni oraz osoby w trudnej sytuacji życiowej, uniemożliwiającej im partycypowanie w kosztach pomocy.

W codziennej pracy z osobami z Ukrainy, pracowniczki i pracownicy Fundacji Ocalenie widzą ogromne zapotrzebowania i niedostatki finansowe przybyłych do Polski cudzoziemców. Pomoc materialna jest wydawana przez Fundację w każdym tygodniu i cieszy się wielkim zainteresowaniem osób z Ukrainy, którzy pobierając produkty pierwszej potrzeby i środki higieniczne często przyznają, że nie są w stanie pokryć tych kosztów samodzielnie. Podobnie często stykamy się z problemem braku środków na prywatne zakwaterowanie osób uciekających z Ukrainy. Ceny najmu nieruchomości na rynku komercyjnym są nieosiągalne dla cudzoziemców w procesie integracji, podejmujących się często – z powodów trudności komunikacyjnych – słabo płatnych prac i wspomagających finansowo swoich bliskich w Ukrainie. Dlatego uważamy, że wbrew *ratio legis* wyrażonej w uzasadnieniu do projektu nowelizacji (*„Rozwiązania te mają na celu usankcjonowanie praktyk dopłacania przez obywateli Ukrainy do usługi zamieszkania i wyżywienia oraz aktywizację obywateli Ukrainy przebywających w ośrodkach zbiorowego zakwaterowania”*) przerzucenie kosztów finansowania pomocy na osoby, które przebywając w ośrodkach zakwaterowania i tak są wykluczone z pełnego procesu integracji, dodatkowo obciążą te osoby i doprowadzi do konieczności opuszczenia publicznych miejsc zakwaterowania, bez zapewnionej alternatywy. Jest to realne ryzyko zwiększenia bezdomności obywateli Ukrainy objętych pomocą na podstawie specustawy, a fakt, że projektowane przepisy miałyby zacząć obowiązywać w lutym 2023 r. sprawi, że zagrożenie to nastąpi w okresie zimowym.

3. Uchylenie możliwości ubiegania się o zezwolenie na pobyt czasowy

Zgodnie z obowiązującymi przepisami specustawy możliwe jest ubieganie się przez obywatela Ukrainy o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy z częściowym wyłączeniem trybu przewidzianego w ustawie z dnia 12 grudnia 2013 r. o cudzoziemcach. Jest to możliwe jedynie, jeśli obywatel Ukrainy złoży wniosek do wojewody po upływie 9 miesięcy od dnia wjazdu, a przed upływem 18 miesięcy od dnia 24 lutego 2022 r. Tryb udzielania ww. zezwolenia, zgodnie z obecnie obowiązującymi przepisami specustawy, jest bardzo liberalny, gdyż zgodnie z art. 38 ust. 5 jedynymi przesłankami pozytywnymi badanymi w postępowaniu jest fakt legalnego pobytu na podst. art. 2 ust. 1 specustawy oraz terminowe złożenie wniosku, zaś przesłanki negatywne zawarte w ust. 4 tego przepisu odnoszą się do raczej sporadycznie występujących stanów faktycznych. Tym samym obecnie obowiązująca regulacja, przewidująca możliwość uzyskania 3-letniego zezwolenia na pobyt czasowy na terytorium Polski dla osób, które uciekły z Ukrainy po 24 lutego 2022 r., jest przykładem wysokiego standardu na tle prawodawstwa innych państw członkowskich UE, a także dalekowzroczej polityki inkluzywności wobec osób z Ukrainy, które przybyły do Polski w związku z wojną. W dalszej perspektywie, można ją także uznać za pozytywny przykład kształtowania długofalowej polityki migracyjnej w poszanowaniu zarówno dobra cudzoziemców, jak i zapotrzebowania rodzimego rynku pracy na siłę roboczą.

Projektowana w art. 1 ust. 16 komentowanej nowelizacji regulacja uchylająca przepisy art. 38 i 39 specustawy bez zakreślenia konstruktywnej alternatywy jest drastycznym i niespodziewanym obniżeniem opisanego wyżej standardu. Autorzy projektu w uzasadnieniu argumentują, że obecna regulacja służyła udokumentowaniu legalnego pobytu cudzoziemców poprzez udzielenie im zezwoleń pobytowych, a co za tym idzie również kart pobytu. Wobec wprowadzenia elektronicznych dokumentów w aplikacji diia, regulacja ta staje się, w ocenie autorów projektu, niezasadna. Tłumaczenie to jest, zdaniem Fundacji, chybione.

Gdyby ustawodawca zechciał wprowadzić fizyczne dokumenty poświadczające legalność pobytu osób, którym specustawa udzieliła ochrony czasowej – tak jak nakazują przepisy Dyrektywy 2001/55 oraz Decyzji wykonawczej Rady z dnia 4 marca 2022 r. wprowadzającej ochronę czasową dla obywateli Ukrainy – zrobiłby to od samego początku, w odpowiednich przepisach specustawy. Trudno uznać, że obecna regulacja, wprowadzająca możliwość ubiegania się o zezwolenie na pobyt czasowy po 9 miesiącach od wjazdu obywatela Ukrainy, służyła udokumentowaniu jego legalnego pobytu w Polsce od dnia przybycia do Polski. Należy raczej uznać, że regulacja ta miała na celu zachętę wobec obywateli Ukrainy do podejmowania w Polsce pracy zarobkowej i osiedlania się, a także planowania dalszego życia i integracji w Polsce, co potencjalnie mogłoby pozytywnie wpłynąć na negatywne trendy demograficzne i braki siły roboczej na polskim rynku pracy. Projektowana zmiana zupełnie przekreśla ten scenariusz nie proponując obywatelom Ukrainy nic w zamian. Uchylenie art. 38 i 39 specustawy doprowadzi bowiem do prawnego rozgraniczenia między obywatelami Ukrainy, którzy będąc w Polsce jeszcze przed wojną i wszedłszy w reżim prawny ustawy o cudzoziemcach, mogą w dalszym ciągu legalizować swoje pobyty i zatrudnienia, oraz tymi obywatelami Ukrainy, którzy przybyli do Polski po 24 lutego 2022 r. i wchodząc w reżim specustawy tracą możliwość legalizacji pobytu (zgodnie z art. 99 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach wojewoda odmawia wszczęcia postępowania o udzielenie zezwolenia na pobyt czasowy, gdy cudzoziemiec przebywa na terytorium Polski w związku z udzieleniem mu ochrony czasowej, zaś zgodnie z art. 2 ust. 6 specustawy, osobę, która przebywa legalnie w Polsce na podstawie art. 2 ust. 1 specustawy uznaje się za objętą ochroną czasową). Takie różnicowanie sytuacji prawnej cudzoziemców jest niezrozumiałe, bezzasadne i dyskryminujące. Dodatkowo należy podkreślić, że projektowana zmiana ogłaszana jest na krótko przed terminem, w którym osoby, które przybyły do Polski tuż po wybuchu wojny nabędą możliwość składania wniosków w trybie przewidzianym w art. 38 specustawy. Należy

założyć, że ci cudzoziemcy planowali swoje pobyty i organizowali życie w oparciu o obowiązujący stan prawny, zaś projektowana zmiana jest całkowicie zaskakująca i niezrozumiała. Projektodawca uzasadniając tę zmianę niemożnością obsługi tak znacznej liczby wniosków przez urzędy wojewódzkie *de facto* przerzuca konsekwencje niedomagania organów administracji publicznej i braku sprawnego aparatu administracyjnego na osoby uciekające z przed wojną z Ukrainy, zamiast starać się znaleźć korzystne dla nich rozwiązanie utrzymujące obowiązujący wysoki standard prawny.

Cieszyć może fakt, że dodane w projekcie nowelizacji (art. 1 pkt 19 lit. d) do art. 42 specustawy ustępy 14 - 18 łagodzą skutki niespełnienia przez obywateli Ukrainy wymogów, określonych w ustawie o cudzoziemcach, koniecznych do uzyskania zezwolenia na pobyt czasowy lub gdy zachodzą okoliczności do odmowy udzielenia tego zezwolenia inne niż związane z porządkiem publicznym i bezpieczeństwem państwa. Wówczas bowiem projektodawca zdecydował o udzieleniu zezwolenia na pobyt czasowy na okres 1 roku. Jest to jednak sytuacja odmienna od tej, w której wojewoda związany jest brzmieniem przepisu art. 99 ust. 1 pkt 4 ustawy o cudzoziemcach i nie może podjąć innej decyzji niż o odmowie wszczęcia postępowania. Wobec tego, nowelizacja art. 42 specustawy nie rozwiązuje problemów zasygnalizowanych powyżej, odnoszących się do braku możliwości legalizacji pobytu zgodnie z przepisami ustawy o cudzoziemcach osób objętych ochroną czasową.

Proponujemy pozostawienie obowiązującej regulacji specustawy i podjęcie wysiłków na rzecz cyfryzacji postępowania administracyjnego określonego w art. 38 specustawy toczącego się przed wojewodą, tak aby decyzje te mogły zapadać w uproszczonym i przyspieszonym trybie, przy minimalnym wykorzystaniu zasobów kadrowych urzędów wojewódzkich. Po weryfikacji spełnienia przesłanek i poprawności złożonego wniosku, pozytywna decyzja dotycząca udzielenia zezwolenia na pobyt czasowy mogłaby zapadać niejako automatycznie. Pozytywne skojarzenia nasuwają się tu z procedurą wyrobienia przez

pracodawców oświadczeń o powierzeniu pracy cudzoziemcowi w powiatowych urzędach pracy, gdzie procedury zostały dalece zautomatyzowane i zdigitalizowane, przez co zasoby kadrowe urzędów nie są przeciążone znaczną liczbą wniosków, a decyzje zapadają szybko. Sądzymy, że wprowadzenie – wyłącznie w odniesieniu do trybu zawartego art. 38 specustawy – podobnego sposobu rozwiązania problemu nadmiaru wniosków, byłoby znacznie lepszym rozwiązaniem niż uchylanie obowiązujących przepisów.

4. Uchylenie przepisów „covidowych” dotyczących wszystkich cudzoziemców

Regulacja zawarta w art. 10 projektu nowelizacji przewiduje uchylenie przepisów art. 15z–15z³, 15z⁶, 15zd, 15z^{zza} i 15z^{zzb} ustawy 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 2095 z późn. zm., dalej: ustawa covidowa). Wskazane przepisy odpowiadają m.in. za przedłużenie terminu dobrowolnego opuszczenia Polski przez cudzoziemców, przedłużenie terminu na złożenie wniosku o zezwolenie na pobyt czasowy oraz przedłużenie ważności dokumentów, którymi legitymują się cudzoziemcy na terytorium RP. W ramach swoich zadań statutowych Fundacja Ocalenie zajmuje się pracą z cudzoziemcami, których legalny pobyt w Polsce wynika z powyższych regulacji. Od momentu wprowadzenia przepisów związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, cudzoziemcy są informowani przez organy administracji publicznej, że ich legalny pobyt w Polsce oparty jest na obowiązującym stanie zagrożenia epidemiologicznego, w związku z czym na złożenie wniosków legalizujących ich pobyt mają czas do końca tego okresu wydłużonego o 30 dni. W związku z tym cudzoziemcy na bieżąco monitorują czy wyżej opisany stan zagrożenia epidemiologicznego nadal występuje.

Uchylenie powyższych przepisów w części dotyczącej przedłużenia okresu legalnego pobytu cudzoziemców, których *ratio legis* dotyczyła przeciwdziałania zagrożeniu epidemiologicznemu, przy równoczesnym utrzymaniu stanu zagrożenia epidemiologicznego jest sprzeczne nie tylko z zasadami racjonalnego prawodawcy, ale - co ważniejsze - z zasadą demokratycznego państwa prawnego wyrażoną w art. 2 Konstytucji RP. Wprowadzenie powyższych zmian doprowadzi do sytuacji, w której wielu cudzoziemców, nie będąc świadomymi konieczności złożenia odpowiednich wniosków przedłużających legalność ich pobytu, mimo obowiązującego stanu zagrożenia epidemicznego, będzie przebywać w Polsce bez podstawy legalnego pobytu. Ponadto należy zauważyć, że wprowadzenie projektowanej zmiany prawnej odnoszącej się do sytuacji prawnej **wszystkich** cudzoziemców przebywających w Polsce do nowelizacji ustawy o pomocy obywateli Ukrainy jest naruszeniem zasad poprawnej legislacji, które wymagają, by regulowane zagadnienia były ze sobą związane merytorycznie.

Pragniemy podkreślić, na podstawie naszych doświadczeń związanych z pracą z cudzoziemcami, że charakter tego zjawiska może być masowy. Niestety nawet przy wyczerpanej pracy pracowników naszej Fundacji, a także innych organizacji pozarządowych zajmujących się prawami cudzoziemców, nie ma możliwości dotarcia z informacją o zmianie przepisów do wszystkich współpracujących z nami cudzoziemców w tak krótkim terminie, określonym w projekcie na 30 dni. Uchylenie ww. przepisów w innym trybie niż przez publiczne ogłoszenie zniesienia stanu zagrożenia epidemicznego, pomijając wątpliwy aspekt legislacyjny omówiony powyżej, wymagałoby przeprowadzenia przez instytucje publiczne zajmujące się sprawami cudzoziemców w Polsce rzetelnej i długotrwałej kampanii informacyjnej dotyczącej planowanej zmiany przepisów, które dotychczas obowiązywały z korzyścią dla cudzoziemców i cudzoziemek. Biorąc pod uwagę, że zagadnienie nie będzie uderzało w obywateli polskich, gdyż pozostałe regulacje ustawy covidowej pozostaną

niezmienione, a stan zagrożenia epidemicznego nie zostanie odwołany, sądzimy, że zmiana nie zostanie należycie ogłoszona w środkach masowego przekazu. Dlatego to na instytucjach publicznych będzie spoczywał szczególny obowiązek informacyjny wobec cudzoziemców i cudzoziemek, a trzydziestodniowy termin określony w projektowanej nowelizacji należy uznać za niewystarczający do jego starannego wypełnienia.

5. Każdorazowe zwracanie się przez Szefa UdSC do organów bezpieczeństwa w toku procedury uchodźczej

Projektowana w art. 3 pkt 1 lit. a projektu nowelizacja art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (t.j. Dz. U. z 2022 r. poz. 1264 z późn. zm.) przewiduje konieczność każdorazowego zwracania się przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców (UdSC) w toku postępowania o udzielenie cudzoziemcowi ochrony międzynarodowej na terytorium Polski do komendanta oddziału Straży Granicznej, komendanta wojewódzkiego Policji, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, a w razie potrzeby – także do innych organów, o przekazanie informacji, czy wobec wnioskodawcy lub osoby, w imieniu której wnioskodawca występuje, zachodzą okoliczności uzasadniające odmowę udzielenia takiej ochrony zawarte w art. 19 ust. 1 pkt 3 lub ust. 2 oraz art. 20 ust. 1 pkt 2 lub ust. 2 lub 3, a więc okoliczności związane z bezpieczeństwem publicznym oraz podejrzeniem popełnienia przez cudzoziemca ciężkich przestępstw. Obecnie obowiązujące brzmienie tego przepisu obliuguje Szefa UdSC do zasięgnięcia informacji od powyższych organów jedynie w przypadku cudzoziemców, którym zamierza wydać decyzję o nadaniu statusu uchodźcy lub przyznaniu ochrony uzupełniającej. Zwrócenie się o informacje do ww. służb warunkowane jest więc dotychczasowym przebiegiem postępowania, dzięki czemu to w kompetencji Szefa UdSC pozostaje swobodna ocena pozyskanego w toku postępowania materiału dowodowego i decyzja o zasadności zwrócenia

się o informacje w celu pozyskania nowego materiału. Zmiana tego toku postępowania zaprojektowana w art. 3 pkt 1 lit. a nowelizacji wpłynie znacząco na tok postępowań o udzielenie ochrony przed Szefem UdSC i zdecydowanie wydłuży ich przebieg. Wprawdzie autorzy projektu w uzasadnieniu stwierdzają, że: *„W pewnych, konkretnych postępowaniach taka konstrukcja, która zakłada zwracanie się przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o przekazanie stosownych informacji bez względu na etap i kierunek postępowania, może przyczynić się do realizacji postulatu uproszczenia postępowania, albowiem przed dokonaniem szeregu pogłębionych czynności dowodowych może zostać ustalone, że pomimo tego, iż konkretny cudzoziemiec mógłby potencjalnie spełniać przesłanki do nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej, nie będzie mógł żadnej z tych form ochrony międzynarodowej uzyskać na skutek ujawnienia faktów, z których wynikać będzie istnienie bezwzględnych podstaw odmowy”*, to należy uznać, że możliwy, a wręcz prawdopodobny jest przeciwny skutek, tj. znaczne wydłużenie postępowań spowodowane obowiązkiem każdorazowego pozyskiwania informacji od służb bezpieczeństwa, nawet wobec cudzoziemców, których szanse na uzyskanie ochrony w Polsce są bardzo niskie. Urząd do Spraw Cudzoziemców odczuwa znaczne braki kadrowe w Departamencie Postępowań Uchodźczych, a wnioski o udzielenie ochrony procedowane są często bardzo opieszale, ze znacznym naruszeniem ustawowych terminów. Uważamy, że wprowadzenie projektowanej regulacji negatywnie wpłynie na ekonomię procesową toczonych postępowań uchodźczych i zdecydowanie zahamuje prace UdSC, który i tak ma problemy ze sprawnym i terminowym załatwianiem spraw, tłumacząc się znaczną liczbą procedowanych wniosków.

